

Arrest

nr. 201 817 van 28 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 17 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 april 2010 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 24 juni 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 48 802 van 29 september 2010 eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Op 27 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Op 22 januari 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris op 6 september 2011 ongegrond verklaard.

Op 14 januari 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris op 23 mei 2011 onontvankelijk verklaard.

Op 10 oktober 2011 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris op 9 oktober 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 24 januari 2013 dient verzoekster voor een derde keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag wordt op 1 februari 2013 onontvankelijk verklaard.

Op 27 december 2012 dient verzoekster voor een tweede keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 17 februari 2015 de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 21 februari 2015. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2012 werd ingediend door :

E., A. (R.R.: ...)

geboren te Gumri op (...)1987

+ minderjarig kind:

- E., A., geboren op (...)2013

beiden van nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 19.04.2010 in België asiel aan. Op 24.06.2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’, haar betekend op 25.06.2010. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 01.10.2010. Hiermee werd haar asielprocedure afgesloten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 22.09.2011 en aan haar betekend op 27.09.2011, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 6 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beweert dat zij omwille van enorme problemen, waardoor haar leven en vrijheid bedreigd werden, haar land van herkomst is ontvlucht. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van enorme problemen, waardoor haar leven en vrijheid bedreigd werden, haar land van herkomst is ontvlucht, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: psychische aandoeningen) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkene diende op 22.01.2010 een eerste maal een aanvraag art. 9ter in. Deze aanvraag werd op 06.09.2011 afgesloten met een ongegronde beslissing, haar betekend op 22.09.2011. Op 10.10.2011 diende betrokkene een tweede aanvraag art. 9ter in. Deze aanvraag werd op 09.10.2012 afgesloten met een onontvankelijke beslissing, haar betekend op 16.10.2012. Tenslotte diende betrokkene een derde aanvraag art. 9ter in op 24.01.2013 die eveneens onontvankelijk werd verklaard en dit op 21.02.2013, haar betekend op 09.03.2013. We kunnen dus stellen dat de aangehaalde medische elementen en een eventuele schending van art. 3 EVRM reeds grondig werden onderzocht en niet weerhouden werden. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verder beweert betrokkene dat haar medische aandoeningen een vreselijke uitwerking zullen sorteren op haar sociaal, psychisch en economisch leven in haar land van herkomst bij terugkeer en dat zij dagdagelijks gepest en gediscrimineerd zal worden om reden dat personen met dergelijke ziekten als taboe worden beschouwd in het land van herkomst en volledig uit het maatschappelijk leven worden geïsoleerd. Nog volgens eigen beweringen zal zij nooit een normaal leven kunnen leiden en zal ze constant gediscrimineerd en als onvolwaardig persoon worden gecatalogiseerd en daarvoor constant aan de kant worden geschoven. Om haar beweringen te staven verwijst zij naar diverse stukken en/of onderzoeken van o.a. The Country of Return Project d.d. 2009, Médecins Sans Frontières, United Nations Development Program en United Nations International Children's Emergency Fund. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij persoonlijk zou gediscrimineerd en gepest worden in haar land van herkomst. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van bewijs voorlegt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk zou geïsoleerd worden omwille van haar medische aandoeningen. Wat betreft de verwijzing naar de eerder aangehaalde stukken en onderzoeken; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze stukken en onderzoeken gaan over de algemene toestand in Armenië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert zij onmenselijk of vernederend zou behandeld worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkene als voor haar kind geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrestnr. 135.236 van 22.09.2004). Verder toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkene verwijst verder naar regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen in het kader van de regularisatiecriteria d.d. 19.07.2009. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor haar onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Moskou, Rusland.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënt wenst om gehoord te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, doch hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene op geen enkele wijze in aanraking is gekomen met het gerecht en zij derhalve een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene spreekt zeer goed Nederlands, is werkwilleg, heeft een grote vrienden- en kennissenkring, legt diverse getuigenverklaringen voor en heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 17 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 21 februari 2015. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

Naam, voornaam: E.A.

geboortedatum: (...)1987

geboorteplaats: Gumri

nationaliteit: Armenië

+ minderjarig kind :

E., A., geboren op (...)2013, nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.10.2012, haar betekend op 16.10.2012."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis vrw. ten onrechte onontvankelijk verklaard.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder “buitengewone omstandigheden” moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op “humanitaire redenen”.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen” (RvV 5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047).

“Buitengewoon” betekent niet dat het “onmogelijk” is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die “exceptionnelles” zijn, wat synoniem is van “extraordinaires”.

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden “buitengewoon” zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekster is de stelling toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekster en de door haar naar voren gebrachte elementen in haar verzoek tot verblijf conform art. 9bis vrw. dd. 27/12/2012.

DAT TEN EERSTE dient te worden opgemerkt dat verzoekster benevens een asielprocedure in het Rijk dewelke al reeds een einde heeft getroffen, tevens diverse verblijfsprocedures ex art. 9ter VrW heeft geactiveerd, waarover meer in haar AD.

Verzoekster heeft aldus in België een lange verblijfsrechtelijke traject afgelegd en heeft zich op de inmiddels vernietigde regularisatiecriteria dd. 19/07/2009 gestoeld.

Verzoekster heeft na het einde van haar asielprocedure België niet vrijwillig verlaten ingevolge de opzichts haar uitgevaardigde bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien zij op dat ogenblik in het bezit was van een attest van immatriculatie in het kader van een ontvankelijk verklaarde 9ter vrw. procedure.

Immers:

“Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft. Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord]. De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008. De termijn van vijf jaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure. De termijn in het

kader van een procedure artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet volgend op de asielprocedure (of op de asielprocedure en Raad van State procedure) wordt enkel meegerekend indien de aanvraag binnen de vijf maanden na de definitieve beslissing door de asielinstanties of de Raad van State werd ingediend. De termijnen van vier of vijf jaar bevatten ook alle wettelijke termijnen voor het indienen van een beroep ten aanzien van een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag. De termijn tussen de datum van de betekening aan de betrokkene van de definitieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en deze waarop eventueel een aanvraag artikel 9,3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet werd gedaan, wordt eveneens meegeteld, evenwel beperkt tot twee maanden. De derde paragraaf en de laatste paragraaf onder '1.1' zijn ook hier van toepassing."

"In de aangehaalde criterium voorziet de instructie daadwerkelijk dat een regularisatieprocedure onder bepaalde voorwaarden kan meegeteld worden. De instructie vermeldt daarbij *expressis verbis* procedures op basis van het oude artikel 9 lid 3 (d.w.z. zowel medische als humanitaire regularisatieprocedures), en procedures op basis van het huidige artikel 9bis vw (humanitaire regularisaties). De 9ter procedure (die sinds 1/6/2007 de medische 9 lid 3 procedure vervangt) wordt daarbij niet expliciet vermeld. Het vademecum spreekt over alle soorten "regularisatieprocedures". De 9ter procedure is ook een regularisatieprocedure en derhalve is er geen afdoende reden om een onderscheid te maken aangezien er geen aanzuigeffect van uitgaat....

Aan de hand van het administratief dossier kan er onstuitbaar worden geconcludeerd dat verzoekster dan volkomen aan de instructie dd. 19.07.2009 betreffende punt 1.2. voldoet en haar verwijdering in strijd is met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM die België rechtstreeks verbinden.

In het kader van de instructie van 19 juli 2009 wordt bepaald dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan bepaalde criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk én gegrond te zijn.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05/10/2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis vw. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigen nochthans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag."

Verwerende partij heeft in haar bestreden beslissing de vernietigde regularisatiecriteria toegepast op de concrete situatie van verzoekster en aangezien de asielprocedure van verzoekster niet onredelijk lang heeft geduurd heeft zich bijgevolg de elementen tot ontvankelijkheid en gegrondheid niet aanvaard.

Doch, heeft zij bijgevolg niet de toepassing onderzocht van punten van datzelfde criteria zoals o.a. punt 1.2./punt 2.7 van de vernietigde regularisatiecriteria en heeft deze niet getoetst aan de concrete situatie van verzoekster temeer daar verzoekers (verzoekster en haar zoontje) volkomen aan dit en andere diverse punten voldeden om te worden geregulariseerd.

Verwerende partij stelt immers zelf in de bestreden beslissing dat de duur van de asielprocedure van verzoekster nl. iets minder dan zes maanden – niet onredelijk lang heeft geduurd. Verzoekster leidt hieruit af dat in de hypothese dat deze wel een lange duur zou hebben gekend, verwerende partij verzoekster samen met haar zoontje zou regulariseren.

Verzoekers doorliepen - blijkende uit hun AD - diverse verblijfsrechtelijke procedures dewelke het fundament vormden om op 27/12/2012 een verzoek conform art. 9bis VrW – op basis van diverse punten van de regularisatiecriteria - in te stellen.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochthans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Er weze tevens benadrukt dat verzoekster zich benevens de lange procedures conform punt 1.1./1.2/2.7 van de instructie, haar tewerkstelling in het verleden en haar uitstekende integratie parallel in het verzoek heeft opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

Hiermede heeft verwerende partij aldus geen afdoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift, het administratief dossier en HAAR EIGEN PRAKTIJK in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is temeer daar verzoekers volkomen aan diverse punten van de regularisatiecriteria voldoen.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

Verwerende partij stelt terecht dat deze criteria vernietigd zijn.

Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State middels arrest van 9 december 2009 nr. 198.769, doch hebben DE BEVOEGDE STAATSSECRETARIS EN VERWERENDE PARTIJ DIVERSE KEREN PUBLIEKELIJK BELOOFD EN VERKLAARD DAT ZIJ DE CRITERIA VAN DE INSTRUCTIE TEN GRONDE ZULLEN BLIJVEN TOEPASSEN IN HET KADER VAN HUN DISCRETIONAIRE BEVOEGDHEID EN ZULKS O.A. OP HUN WEBSITES OP 11 DECEMBER 2009, EN IN DE KAMER OP 17 DECEMBER 2009.

Verwerende partij mag bovendien geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011).

Verwerende partij moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn, wat in casu niet gebeurd is.

De Raad van State schorste middels een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

“De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleerartikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3”

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekster in aanmerking komt om te worden geregulariseerd conform punt 1.1/1.2. en/of 2.7 - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de asielprocedure van verzoekster ingevolge toepassing van punt 1.1 van datzelfde criteria dd. 19.07.2009 en temeer daar verwerende partij zelf op 03/07/2013 nogmaals bevestigd heeft dat zij de criteria 1.1 en 1.2 van de instructie van 19 juli 2009 nog steeds toepast in het kader van zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij de situatie van verzoekers grondiger dienen te onderzoeken en te motiveren.

Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

DAT TEN TWEEDE verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië temeer daar verzoekers in concreto al quasi 5 jaar in België wonen waarvan het overgrote deel op legale wijze.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als redenen tot regularisatie kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. de uitstekende integratie van verzoekster – geboorte en toekomstige schoolgang van het kind - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekster – ononderbroken legaal verblijf van quasi 5 jaar in België – de ernstige medische situatie van verzoekster - haar langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.1 en 1.2. van de regularisatiecriteria geen redenen kunnen rechtvaardigen tot regularisatie, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofde van verzoekers niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als omstandigheden tot regularisatie kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen elementen tot regularisatie kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

DAT TEN DERDE in het land van herkomst van verzoekers - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft Armenië immers al quasi 5 jaar verlaten en heeft aldaar geen administratieve bindingen meer, waardoor zij in eerste instantie dient terug te keren naar Armenië om via daar zich naar Rusland te begeven om aldaar de bestreden aanvraag in te stellen. Bovendien is verzoekster haar zoontje één jaar en vier maanden en bezit hij geen Armeense internationale paspoort om samen met verzoekster zich naar Armenië te kunnen wenden.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

DAT TEN VIERDE verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van eerste verzoekster (ernstige psychische problemen).

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 slaat het begrip “adequate behandeling” zowel op het voorhanden zijn in het land van herkomst van de nodige medische infrastructuur en van de geneesmiddelen als de mogelijkheid voor de betrokken vreemdeling om daar concreet toegang toe te hebben, gelet o.m. op zijn financiële middelen. Bij de beoordeling van de aanvraag moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met een ingeroepen risico van onderbreking van de medische behandeling in België. De beschikbaarheid van medische zorgen in het land waar de aanvrager naartoe zou moeten, moet worden onderzocht in het licht van zijn/haar concrete medische situatie. Een verwijdering is niet geoorloofd wanneer een onderbreking van de behandeling die in België bezig is, ernstige en onomkeerbare gevolgen met zich mee zou brengen.

Gelet op de reeds ondergane medische behandelingen en de in de toekomst geplande medische zorg en opvolging in hoofde van verzoekster zou de onderbreking van haar behandelingen zeer ernstige en onomkeerbare consequenties teweegbrengen.

Bovendien lijdt zij aan zware psychische problemen en is zij absoluut niet in staat om een reis te ondernemen naar Armenië.

Er is in het verleden herhaaldelijk door de rechtspraak bevestigd dat zware psychische problemen een buitengewone omstandigheid kunnen impliceren.

Ingevolge het AD van verzoekster blijkt onstuitbaar dat verzoekster aan zeer ernstige psychische aandoeningen lijdt waarvoor zij tot op heden opgevolgd en behandeld wordt.

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop de procedures tot verblijf ex art. 9ter VrW ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige nadere analyse van het medisch dossier van eerste verzoekster en/of haar psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland), gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert. Eerste verzoekster mag bovendien geen enkele reis ondernemen wegens haar wankelende medische gesteldheid.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoekster grondiger dienen te onderzoeken en te motiveren in het kader van haar 9bis vrw. aanvraag.

Hiermede heeft verwerende partij tevens geen afdoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing."

2.2 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het vertrouwensbeginsel *juncto* de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De instructie van 19 juli 2009 is - zoals hierboven aangehaald - op zichzelf geen bindende rechtsnorm en zij werd bijgevolg formeel vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009). Ze mag ook geen bindende voorwaarden aan de wet toevoegen (rechtspraak sinds RvS van 5 oktober 2011).

Doch, de staatssecretaris en verwerende partij zelve hebben publiekelijk meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

Deze publieke mededelingen zijn wél een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie, wat in casu het geval is.

Verzoekers vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiekelijk bekendmaakt ook in hun individuele geval worden toegepast; dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid en de burger verwachten mag dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook de 9bis aanvraag zelf.

Verwerende partij moet derhalve de determinerende motieven geven waarom een aanvraag niet voldoet aan deze criteria; deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken, wat in casu wél gebeurd is !

De standaard motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur ontkent.

Verzoekers verwijzen naar een uitspraak in die zin van de RvS in verband met de regularisatie van lange procedures sinds eind '2004. De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure.

De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.3 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu meent verzoeker dat – de uitstekende integratie van verzoekster – toekomstige schoolgang van het kind - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekster – ononderbroken legaal verblijf van quasi vijf jaar in België – de ernstige medische situatie van verzoekster - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.1./1.2. en 2.7. van de regularisatiecriteria - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd samen met de bevelen om het grondgebied te verlaten aangezien deze het rechtstreekse gevolg is van de onontvankelijk verklaarde 9bis vrw. procedure. De twee beslissingen kunnen in één en dezelfde akte worden aangevochten om reden dat ze verknocht zijn.”

2.4 Gezien hun nauwe samenhang, worden de drie middelen samen onderzocht en besproken.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. In dezelfde zin bepaalt artikel 62 van de vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond waarom ze de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor elk van de elementen aangehaald in de verblijfsaanvraag gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheden konden worden weerhouden. Verzoekster bespreekt de verschillende motieven ook in haar middelen waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is. Zij meent dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie en met de elementen die ze in haar verblijfsaanvraag heeft

uiteengezet. Ze meent wel degelijk buitengewone omstandigheden te hebben aangetoond en wijst er in dat opzicht op dat ze voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009, waarvan zij meent dat de gemachtigde ze nog steeds toepast, en wijst op haar langdurig en ononderbroken (voornamelijk legaal) verblijf en de vergevorderde integratie. Verzoekster wijst er ook op dat er in haar land van herkomst, Armenië, geen diplomatieke post is, zodat zij naar Rusland zou moeten reizen om de verblijfsaanvraag in te dienen. Haar zoon, in België geboren bezit geen Armeens internationaal paspoort waardoor hij niet mee kan reizen. Verzoekster lijdt ook aan zware psychische problemen waardoor zij niet in staat is om een reis te ondernemen naar Armenië. Tenslotte stelt verzoekster dat het onevenredig zou zijn om de elementen, zoals in haar verblijfsaanvraag aangetoond, niet als een buitengewone omstandigheid te beschouwen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke toepassing van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en de beweerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat verzoekster eveneens geschonden acht.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

Verzoekster stelt zich in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te hebben gestoeld op de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Verzoekster meent dat omwille van de diverse verblijfsrechtelijke procedures die zij heeft doorlopen, haar langdurig verblijf in België waarvan een groot deel in legaliteit en haar uitstekende integratie aan de criteria van deze instructie voldoen. Verzoekster wijst erop dat zowel het kabinet van mevrouw De Block, destijds bevoegd staatssecretaris, als de Dienst Vreemdelingenzaken herhaaldelijk publiekelijk hebben bevestigd dat de criteria van deze instructies, ondanks hun vernietiging door de Raad van State, nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Verzoekster meent dat de gemachtigde, met zijn loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, zonder nader te onderzoeken of verzoekster in aanmerking komt om te worden geregulariseerd *“conform punt 1.2”* en dit niettegenstaande de herhaaldelijke publieke bevestiging de criteria te zullen blijven toepassen, de bestreden beslissing onvolledig en onzorgvuldig heeft gemotiveerd, en daarmee de motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel heeft miskend.

Vooreerst merkt de Raad op dat, waar verzoekster nog stelt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de vernietigde criteria van 19 juli 2009 nog steeds toepast, nu zij de duur van de asielpprocedure als onvoldoende lang heeft gecatalogiseerd, in de bestreden beslissing geenszins wordt verwezen naar de duur van de asielpprocedure van verzoekster of naar de duur van enige andere verblijfsprocedure die onvoldoende lang zou zijn voor een regularisatie, zodat dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist.

In de bestreden beslissing wordt inderdaad gesteld dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State en dat de criteria van deze instructie derhalve niet meer van toepassing zijn. De Raad wijst erop dat de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, heeft gesteld dat deze instructie diende te worden vernietigd omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Hieruit volgt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid.

Door toedoen van het vernietigingsarrest van de Raad van State is de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verwijderd en wordt ze geacht nooit te hebben bestaan. In een later arrest van de Raad van State (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) werd daarna nogmaals uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Verzoekster kan zich bijgevolg hoe dan ook niet dienstig beroepen op deze instructie in haar betoog.

Waar verzoekster beweert te voldoen aan de criteria van de instructie, gaat zij er met haar betoog aan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van de vernietigde instructie te blijven aanvoeren, ook niet op grond van niet afdwingbare beleidslijnen of publieke verklaringen.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor verzoekster er mocht van uitgaan dat indien haar aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat haar aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk *contra legem* gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd.

Wat betreft het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Het vertrouwensbeginsel impliceert evenwel niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (*cf.* Cass. 12 december 2005, AR C040157F). Verzoeksters betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettigheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het gegeven dat de bovenvermelde instructie werd vernietigd door de Raad van State niet belet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een strakke en absoluut bindende regel en mag geenszins worden verward met door verzoekende partij positief afdwingbare rechten. Deze (aangekondigde) gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken.

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat de gemachtigde geen aanvragen mag weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de vernietigde instructie, en dat elke aanvraag op zijn waarde moet worden beoordeeld.

Daarbij moeten echter buitengewone omstandigheden worden aangetoond, namelijk, zoals verzoekster zelf aangeeft, waarom het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post bevoegd voor het land van herkomst. *In casu* heeft de gemachtigde dergelijke beoordeling gemaakt, en gesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden niet werden aangetoond.

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

De Raad van State stelde verder "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het*

zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de aangehaalde elementen van integratie, waaronder ook het feit dat verzoekster al enige tijd in België verblijft, geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet maar behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, geeft de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk aan waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden en in de ontvankelijkheidsfase van het onderzoek niet kunnen worden weerhouden. Deze beoordeling ligt in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. Tenslotte vermeldt de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt met haar herhaling van de elementen uit de aanvraag niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen of dat in haar geval daar anders over moet worden gedacht.

Verzoekster stelt in haar aanvraag te hebben gewezen op haar ernstige psychische problemen, waarvoor zij behandeld en opgevolgd wordt en die blijken uit het administratief dossier, en meent dat in het verleden herhaaldelijk in de rechtspraak werd bevestigd dat dergelijke problemen een buitengewone omstandigheid kunnen vormen. Verzoekster voert aan dat de gemachtigde de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door haar medisch dossier of haar psychische en fysieke capaciteit om te reizen niet nader te analyseren. Dit is volgens verzoekster des te meer zo, nu zich in haar land van herkomst geen Belgische diplomatieke post bevindt, zodat zij eerst naar Armenië zou dienen te reizen en vervolgens naar Moskou of Sint-Petersburg om daar de aanvraag in te dienen, wat haar wankel medische toestand niet toelaat. Bovendien kan haar zoontje niet mee reizen nu hij niet in het bezit is van een Armeens internationaal paspoort.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gewezen op haar psychische problemen. In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde vastgesteld dat de verblijfsaanvraag ingediend op 22 januari 2010 op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard op 6 september 2011. De medische aanvraag van 10 oktober 2011 werd onontvankelijk verklaard op 9 oktober 2012. De derde medische aanvraag van 24 januari 2013 werd onontvankelijk verklaard op 21 februari 2013. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier en wordt niet betwist door verzoekster. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de aangehaalde medische elementen niet in haar voordeel weerhoudt aangezien de medische verblijfsaanvraag ongegrond werd verklaard, en later tot twee keer toe onontvankelijk werd verklaard.

Wat betreft de beweerde onmogelijkheid om te reizen omwille van medische redenen, stelt de Raad vast dat verzoekster daaromtrent geen stavingsstukken heeft gevoegd bij de aanvraag.

Bovendien merkt de Raad op dat in de ongegrondheidsbeslissing van 6 september 2011 wordt verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 31 augustus 2011 die oordeelde dat voor de posttraumatische stressstoornis en de depressie een adequate behandeling beschikbaar is in Armenië en dat *"reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden"* en dat er geen medische noodzaak is tot mantelzorg. Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekster geen beroep heeft ingediend tegen de ongegrondheidsbeslissing van 6 september 2011 waardoor de beslissing definitief in het rechtsverkeer is.

In zoverre verzoekster aanvoert dat het op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel aan de gemachtigde toekwam om, in het kader van deze verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, haar medisch dossier te analyseren, kan de Raad niet volgen. De Raad wijst erop dat het *in casu* in de eerste plaats toekwam aan verzoekster, die middels de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om de verlening van een voordeel verzoekt, om aan te tonen dat zij aan de voorwaarden hiertoe voldoet. Zoals reeds vermeld heeft de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Daarenboven blijkt duidelijk dat de gemachtigde uit eigen beweging wel rekening heeft gehouden met het medisch dossier van verzoekster, met name door te verwijzen naar de ongegrondheidsbeslissing van 6 september 2011 waaruit blijkt dat een adequate behandeling in Armenië beschikbaar is en dat verzoekster in de mogelijkheid verkeert om te reizen.

In haar aanvraag gaf verzoekster aan dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië zodat het bestaan van buitengewone omstandigheden moet worden aanvaard.

In de bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde dat het feit dat er geen diplomatieke post voor België is in Armenië niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid, daar verzoekster zich kan richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke post in Rusland.

Verzoekster meent evenwel dat deze motivering niet afdoende is zonder een nadere analyse van haar concrete gezinssituatie en haar medische toestand.

Wat betreft de medische toestand kan worden verwezen naar wat hierboven wordt gesteld, waaruit blijkt dat de medische situatie van verzoekster wel in acht werd genomen door te verwijzen naar de ongegrondheidsbeslissing van 6 september 2011. Uit de beslissing van 6 september 2011 blijkt dat een adequate behandeling in Armenië beschikbaar is en dat verzoekster in de mogelijkheid verkeert om te reizen. In het licht van de in de ongegrondheidsbeslissing 6 september 2011 vastgestelde beschikbaarheid van een adequate behandeling in Armenië en de mogelijkheid tot reizen die eerder werd vastgesteld en het feit dat er geen nieuwe medische elementen werden voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing die een ander licht werpen op de ongegrondheidsbeslissing van 6 september 2011, kon de gemachtigde in de bestreden beslissing op goede gronden oordelen dat verzoekster zich naar Rusland kan begeven om daar een aanvraag in te dienen.

Wat betreft de concrete gezinssituatie en meer bepaald het feit dat haar zoontje niet over een Armeens Internationaal paspoort beschikt, stelt de Raad vast verzoekster in haar aanvraag heeft nagelaten om de concrete gezinssituatie aan te halen als een buitengewone omstandigheid die verhindert dat zij haar aanvraag in Rusland indient. Verzoekster kan de gemachtigde thans niet dienstig verwijten het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht te hebben geschonden door met dit element geen rekening te hebben gehouden, nu zij de gemachtigde hierover niet in kennis heeft gesteld. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geenszins verduidelijkt op welke wijze haar concrete gezinssituatie verhindert dat zij een aanvraag in Rusland kan indienen en zich beperkt tot een theoretisch betoog. Bovendien geeft zij niet aan waarom zij geen gebruik zouden kunnen maken van een koeriersdienst om haar aanvraag in Moskou in te dienen, buiten de stelling dat 'DHL' geen originele stukken vanuit Armenië naar Rusland verstuurt. Deze stelling wordt niet ondersteund door enig begin van bewijs. Gelet op het voorgaande, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij niet verder heeft onderzocht of de verzoekster *in casu* zich naar Moskou kan begeven.

Verzoekster haalt nog aan dat haar "*direct en persoonlijk*" inlichtingen hadden moeten worden gevraagd of dat zij de gelegenheid had moeten krijgen om bepaalde stukken over te maken. In zoverre verzoekster in deze zin meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, bij gebreke aan een persoonlijk contact met het bestuur of de mogelijkheid om haar standpunt bekend te maken, merkt de Raad op dat zij haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten in de aanvraag om verblijfsmachtiging en de mogelijkheid heeft gekregen om deze aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 23 november 2009, nr. 198.143). Verzoekster beperkt zich verder tot een theoretische discussie, zonder concreet aan te duiden welke inlichtingen of stukken aanleiding zouden kunnen geven tot een andere beoordeling van de aanvraag, zodat dit gehele betoog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

In het licht van wat voorafgaat, besluit de Raad dat de verzoekster niet aantoont dat de eerste bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat "*De aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen]*" of dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen met overschrijding van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Verzoekster toont ook niet aan dat de gemachtigde *in casu* een andere invulling aan het begrip

"buitengewone omstandigheden" zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel, gelezen in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt niet aangenomen. Evenmin is machtsoverschrijding of een miskening van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangetoond.

Voor het overige laat verzoekster na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissingen andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste, tweede en derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN